

[Aksel Larsen.]

slag er ikke Justitsministerens eget Forslag, som han, kun han personlig, hæfter for. Det er Regeringens Forslag, som efter Justitsministerens Paastand er enstemmig godkendt i de to Regeringspartiers Rigsdagsgrupper. Saa maa man have Lov til at spørge disse Partier, saa maa man have Lov til at spørge den samlede Regering: Hvor kan man komme med et saadant negativt Forslag uden at gøre noget som helst ved den positive og mest nødvendige Side af Sagen?

Derpaa til Forskellen mellem Regeringsforslaget og Kommissionsforslaget. Denne Forskel er jo at finde væsentlig paa to Punkter, det ene vedrørende den saakaldte sociale Indikation, det andet vedrørende Nævningerne. Der synes at være sket en meget stor Strømkæntning i socialdemokratiske Kredse i den sidste Maanedes Tid. Da Kommissionen afsluttede sit Arbejde, da Betænkningen laa i Justitsministerens Varetægt og blev hemmeligholdt for alle os andre, da syntes den socialdemokratiske Presse her i Landet at være besjælet af en voldsom Viden og et voldsomt Mod til at udtale sin uforgribelige og ærlige Mening. Den 19. Maj 1936 var der en ledende Artikel i „Social-Demokraten“, i Regeringens Hovedorgan, hvor man udtrykte noget, som jeg med Formandens Tilladelse gerne vil citere:

„Det er i særlig Grad Kvinderne, der har været førende i dette Spørgsmaal (o: fri Adgang til Fosterfordrivelse). Ganske naturligt. Og der er to Ting, som alle bør kunne være enige om: En Kvinde maa selv raade over sit Legeme og selv bestemme, om hun vil være Moder. Sker en Udfangelse mod hendes Vilje, bør hun have ubetinget Ret til at faa Fosteret fjernet.“

Dette var den socialdemokratiske Presses udførligt udtrykte Standpunkt den 19. Maj. Der blev ikke gjort Indvendinger imod det i den samme Presse, og man havde Ret til at gaa ud fra, at dette vel ogsaa maatte være Socialdemokratiets Standpunkt. Jeg deler ikke dette Standpunkt, jeg finder, det er for vidtgaende, men derfor har jeg alligevel Ret til at spørge: Hvor er H. P. Sørensen henne i Dag, og hvorledes forklarer man det kolossale Spring tilbage fra dette Standpunkt og til den socialdemokratiske Presses nuværende fantastiske Begejstring for Regeringens Forslag?

Justitsministeren ved og har selv erklæret, at naar han kaster Vrag paa Kommissionens Forslag, naar han ikke vil gaa

med til den sociale Indikation, saa er han i skrap Uoverensstemmelse med Befolkningens Mening, og han har selv udtrykt det. Han haaber, at man her i Tinget vil være ham følgagtig og gaa stik imod Folkets Mening. Ja, Justitsministeren ryster paa Hovedet, jeg kan jo ikke gøre for, hvis Justitsministeren har sagt noget, Justitsministeren ikke mente. (*Justitsministeren* [Steincke]: Hvor har han sagt det?). Det er beklageligt, Justitsministeren selv har glemt det. Jeg var jo afskaaret fra at diskutere med Justitsministeren i Studenterforeningen, hvad der er sket, ved jeg kun fra Pressens Referater, og jeg skal være saa loyal, at jeg tager „Social-Demokraten“s Referat af Justitsministerens Tale — med Formandens Tilladelse. Ifølge dette Referat har Justitsministeren udtrykt sig paa følgende Maade:

„Steincke begyndte sit Foredrag med at sige, at der findes Mennesker, som, inden de tager Stilling til afgørende Samfundsproblemer, tænker sig grundigt om. Ja, der er endog nogle enkelte, som søger at se Problemet som et Led i den økonomisk-historiske Udviklingskæde. Det er dristigt at ville tænke, og det er farligt at gaa imod Strømmen, men det gaar endda, hvis ens Standpunkt blot ikke er et aabenbart Udtryk for en højere og bedre Moral; thi hvis dette er Tilfældet, er Situationen haabløs. Den offentlige Mening knurrer ad den økonomiske Overlegenhed, misunder den intellektuelle, men den hader den moralske med en ligefrem Ekstrablads-Fanatisme.“

(*Justitsministeren* [Steincke]: Det er godt). Det er godt, siger Justitsministeren.

„Skal det moralsk overlegne Standpunkt overhovedet sejre i Samfundslivet, vil dette kun kunne ske ved Magt, en underlig Selvmodsigelse, men en lysende Sandhed. Og en Forening af moralsk Overlegenhed og Samfundsmagt vil vanskeligt kunne tænkes. I Danmark kan det ikke ske!“

Ja, det var Justitsministerens Udtalelser i Studenterforeningen. Man har Lov til at gaa ud fra, at Justitsministeren anser sig selv for at være Repræsentant for de tænkelige moralske faa; han frakender alle andre Ret til at have en Mening, og han siger, at dette moralsk rigtige Standpunkt kan kun gennemføres ved Magt, man faar aldrig Flertallet med til det. Deraf kan jeg ikke læse noget andet, end at han udtrykker Haabet om, at Rigsdagen vil være ham behjælpelig med at gaa imod Strømmen,